



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců Mgr. Pavla Riedlbaucha a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobkyně: **Karel Vávra - potraviny s. r. o.**, IČO: 27108830
se sídlem Uruguayská 77/21, Praha 2
zastoupená advokátkou JUDr. Michaelou Pechovou Vosátkovou
sídlem Eliášova 922/21, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo vnitra**, IČO: 00007064
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7- Holešovice

o zaplacení 1 139 123 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10. března 2022, č. j. 12 C 212/2021-29

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 1 139 123 Kč s příslušenstvím (výrok I) a uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II).

2. Soud I. stupně uvedl, že tak rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 1 139 123 Kč jakožto náhrady škody, která žalobkyni vznikla v důsledku Vládou České republiky (dále jen „vláda“) vydaných žalobkyni specifikovaných krizových opatření. Žalobkyně svůj nárok odůvodnila tvrzením, že byl v určitých specifikovaných časech omezen a posléze zcela zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, přičemž v důsledku přijetí předmětných krizových opatření poklesl v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 její zisk o částku 1 100 123 Kč. K modelaci výše ušlého zisku vyšla z dat pokladničního a evidenčního systému a evidovaných tržeb v období od 26. 2. 2007 do 23. 3. 2021, přičemž srovnala zisk realizovaný v období od 12. 3. 2019 do 17. 5. 2019 se ziskem realizovaným v období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a dovozovala, že snížení zisku o 13,068 % bylo způsobeno poklesem spotřebitelské poptávky, a srovnala zisk realizovaný v období 28. 10. 2019 do 28. 2. 2020 se ziskem realizovaným v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 a dovozovala, že ve snížení zisku o 32,421 % se již projevila předmětná krizová opatření. V důsledku přijatých krizových opatření tak došlo k poklesu jejího zisku o 19,353 %, když se jedná o rozdíl mezi snížením zisku o 32,421 % a snížením zisku o 13,068 %. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1649/2007, a rozhodnutí Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20. Žalobkyně se dále domáhala náhrady škody v podobě nákladů na její právní zastoupení ve výši 39 000 Kč, kdy i tato škoda jí měla vzniknout v důsledku jí uvedených krizových opatření. Dodala, že dne 10. 4. 2021 vyzvala žalovanou k náhradě škody. Vláda postoupila její žádost Ministerstvu vnitra, které však její nárok dne 14. 6. 2021 odmítlo. Žalobkyně zdůraznila, že stát podle ust. 36 zákona č. 240/2000 Sb., krizový zákon (dále jen „krizový zákon“), objektivně odpovídá za škodu vzniklou v důsledku přijatých krizových opatření, a to bez ohledu na to, zda jejich přijetí bylo správné či nezbytné. Příslušenství ve formě úroku z prodlení pak požadovala od 11. 4. 2021, když dovozovala, že dne předcházejícího, kdy podala žádost o odškodnění, nastala splatnost pohledávky.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, přičemž nejprve uvedla, že vláda dne 12. 3. 2020 vyhlásila nouzový stav, který byl následně prodlužován z důvodu šíření nového typu koronaviru, v návaznosti na vyhlášení nouzového stavu přijala řadu krizových opatření k ochraně života a zdraví všech osob na území České republiky. Přijatými opatřeními byla omezena podstatná část podnikatelského a společenského života v České republice. Zdůraznila, že stát neodpovídá za škodu způsobenou prvním předpisem a poukázala na usnesení ÚS ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20. Zdůraznila tzv. princip zvláštní oběti, tedy že účelem § 36 krizového zákona je nahradit škodu výhradně v důsledku těch opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétní osobě. Dodala, že při obecném vymezení adresátů by princip zvláštní oběti ztratil smysl a takový koncept náhrady škody by byl racionálně i ekonomicky neudržitelný. Zdůraznila, že nahraditelná je pouze škoda vzniklá při provádění krizového opatření, přičemž současně musí jít o škodu věcnou, kdy tento pojem je třeba vykládat jako škodu na věci. Závěrem uvedla, že nárok žalobkyně nebyl založen individuálním krizovým opatřením, ke škodě nedošlo při činnosti orgánů provádějících krizové opatření a není dána ani příčinná souvislost mezi nimi. Poukázala rovněž na rozhodnutí soudu I. stupně v obdobných věcech.
4. Soud I. stupně vycházejí z nesporných tvrzení účastníků, které vzal v souladu s § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), za svá, po provedeném dokazování, poté, co vysvětlil, z jakého důvodu (pro nedůvodnost nároku již co do základu) neprovedl navržené důkazy stran výše škody, poté, co vyloučil aplikaci zákona č. 82/1998 Sb. odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“, když ani nebylo tvrzeno, že by příčinou škody měl být nesprávný úřední postup orgánu státu či jím vydané nezákonné rozhodnutí, a po citaci § 35 krizového zákona upravujícího peněžní náhradu za omezení vlastnického nebo užívacího

práva, poskytnutí věcného prostředku, vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní výpomoci a citaci § 36 krizového zákona upravujícího náhradu škody způsobené právníckým a fyzickým osobám v příčinné souvislosti s krizovými opatřeními a cvičeními prováděnými podle krizového zákona, dospěl k závěru, že žalobkyni právo na náhradu škody nenáleží.

5. Soud I. stupně uvedl, že odpovědnost státu za škodu vzniklou v souvislosti s přijatými krizovými opatřeními je odpovědností objektivní s možností liberace v případě, že si poškozený škodu způsobil sám. Podmínky odpovědnosti státu podle tohoto ustanovení představuje 1) přijetí krizového opatření za vyhlášeného nouzového stavu, 2) činnost orgánu provádějícího krizové opatření proti individuálně určenému subjektu, 3) vznik nahraditelné škody, 4) příčinná souvislost mezi zmíněnou činností orgánu a vznikem škody, 5) absence liberačního důvodu a 6) řádné uplatnění nároku v prekluzivní lhůtě. Podmínky ad 1 a ad 5 jsou v tomto případě splněny, neboť za vyhlášeného nouzového stavu byla vládou přijata krizová opatření a nebylo ani tvrzeno, že by si škodu způsobil žalobkyně sama. Podmínky ad 2) a ad 3) však již naplněny nejsou.
6. K nesplnění podmínky ad 2) soud I. stupně uvedl, že žalobkyně tvrdila, že jí škoda byla způsobena již přijetím krizových opatření, která nařizovala zákaz prodeje a v této souvislosti i vynaložila náklady na právní služby. Výslovně uvedla, že žádné individuální rozhodnutí ukládající jí poskytnout věcný prostředek v souvislosti s činností krizových orgánů vydáno nebylo a nevznikla jí ani újma na zdraví. Předmětná krizová opatření však měla povahu obecně závazného právního aktu (právního předpisu), byla pramenem obecné právní regulace, dopadala na neurčitý a individuálně neurčený okruh osob, jimž stanovila právní povinnosti, přičemž není rozhodné, že pro určité subjekty v opatřeních existovaly výjimky. Stát přitom nenese právní odpovědnost za normotvorbu, za obsah právních předpisů, za újmu vzniklou osobám tím, že plní právní povinnosti založené právními předpisy. Taková odpovědnost státu není zakotvena žádným právním předpisem a nebyla dosud dovozena ani soudní judikaturou. Soud I. stupně zdůraznil, že stát odpovídá pouze za škodu způsobenou jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétním právníckým a fyzickým osobám. Žádné krizové opatření nebylo směřováno individuálně vůči žalobkyni. Smyslem § 36 krizového zákona je odškodňovat případy škod vzniklých přímo při činnosti složek státu provádějících krizová opatření, čemuž nasvědčuje i důvodová zpráva ke krizovému zákonu. Takto pojatá odpovědnost vychází z principu „zvláštní oběti“, kdy je třeba rozlišovat mezi individuálním opatřením coby zásahem do individuálních práv a majetkové sféry jednotlivce ve prospěch celku při řešení krizové situace, jež zasluhuje odškodnění, a plošným omezením určitých práv a svobod neurčitého okruhu osob přijatým obecně závazným právním předpisem při řešení krizového stavu. Měl-li by zákonodárce v úmyslu odškodnit plošně veškerou škodu vzniklou již v důsledku přijatých krizových opatření povahy obecně závazného právního předpisu, vedlo by to k destabilizaci veřejných rozpočtů a ohrožení základních funkcí státu, přičemž takto pojatá odpovědnost státu by ho vedla k odrazení od přijetí efektivních krizových opatření.
7. K nesplnění podmínky ad 3) soud I. stupně uvedl, že žalobkyně ani vznik nahraditelné škody netvrdila, když předmětem náhrady není veškerá škoda, ale pouze škoda věcná, čímž je třeba rozumět škodu spočívající ve zničení, ztrátě či poškození at' už movité či nemovité věci, škoda spočívající v omezení vlastnického nebo užívacího práva, v poskytnutí věcného prostředku, ve vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní výpomoci, újma na zdraví. Při výkladu pojmu věcná škoda je třeba se držet kromě gramatického výkladu textu zákona také výkladu historického, když ve stejném roce, jako v případě krizového zákona, byl poslancek sněmovně předložen také zákon č. 239/2020 Sb., o integrovaném záchranném systému (dále jen „zizs“), a zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 168/1999 Sb.“), přičemž v něm byl pojem věcná

škoda definován jako škoda vzniklá poškozením, zničením nebo ztrátou věci, jakož i škoda vzniklá odcizením věci, pozbyla-li fyzická osoba schopnost ji opatrovat.

8. Závěrem soud I. stupně uvedl, že krizový zákon je speciální úpravou odpovědnosti státu za škodu ve vztahu k obecné úpravě náhrady škody obsažené v zákoně č. 89/2012, občanském zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).
9. O náhradě nákladů účastníků soud I. stupně rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal zcela úspěšné žalované plnou náhradu nákladů řízení tvořenou dvěma paušálními náhradami hotových výdajů nezastoupeného účastníka podle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (dále jen „vyhláška č. 254/2015 Sb.“). Lhůtu k plnění soud I. stupně stanovil v souladu s § 160 odst. 1 (zjevně) část věty před středníkem o. s. ř.
10. Žalobkyně napadla rozsudek soudu I. stupně včasným a přípustným odvoláním.
11. V něm nejprve vyčetla soudu I. stupně, že se nevypořádal s jí navrhaným důkazem, a to dopisem současného ministra vnitra Víta Rakušana z února roku 2021, který je nesouhlasnou reakcí na dopis předchozího ministra vnitra Jana Hamáčka, který byl adresován všem předsedům parlamentních stran, a kterým je informoval, že jeho úřad paušálně zamítl všechny podané žádosti o odškodnění, kdy ke dni 15. 1. 2021 bylo podáno přes 400 žádostí v celkové hodnotě přes 5 miliard Kč, kdy se tak nejedná o částku, která by destabilizovala veřejný rozpočet, a tedy i základní funkce státu, jak uvádí soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí.
12. Dále zopakovala, že ÚS ve svém usnesení ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2687/21, uvedl, že § 36 odst. 1 krizového zákona nepředstavuje zákonné ustanovení, při jehož výkladu by bylo možno si vystačit jen s jazykovým výkladem a je tak na obecných soudech, nikoliv na ÚS, aby zohlednily: úmysl zákonodárce, historické okolnosti přijetí krizového zákona, systematické souvislosti přijaté úpravy a vyložily zákon racionálním způsobem s ohledem na jeho znění, soud I. stupně však všechny tyto požadavky nezohlednil.
13. Žalobkyně stvrdila, že netvrdila, že by příčinou vzniku škody byl nesprávný úřední postup orgánů státní moci či nezákonné rozhodnutí a že svůj nárok opírá o § 36 krizového zákona, jež zakládá speciální odpovědnost státu za škodu, a neuplatní se tak ani zákon č. 82/1998 Sb. a ani občanský zákoník.
14. Žalobkyně vyčetla soudu I. stupně, že se odklonil od výkladu § 36 krizového zákona, který učinil NS ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1649/2007, a jenž stanovil tři předpoklady speciální odpovědnosti státu za škodu, a to 1) provedení krizového opatření, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi krizovým opatřením a vznikem škody, soud I. stupně však podmínky odpovědnosti rozšířil.
15. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že právě krizový zákon zakládá specifickou odpovědnost státu za škodu způsobenou krizovými opatřeními jakožto normotvorbou a že provedení krizového opatření lze chápat i jako jeho přijetí, vydání a řízení se jeho obsahem. Z důvodové zprávy ke krizovému zákonu nelze vyčíst, že by měl zákonodárce v úmyslu, aby stát odpovídal za škodu způsobenou toliko krizovými opatřeními individuální povahy a nikoliv opatřeními, které mají povahu normativních aktů. V této souvislosti žalobkyně opětovně odkázala na dopis současného ministra vnitra Víta Rakušana, a dále na následující normotvorbu, a to zákon č. 94/2021 Sb., tzv. pandemický zákon /o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně

některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 94/2021 Sb.“) – poznámka odvolacího soudu/, jenž opět nerozlišuje, zda se jedná o opatření individuální povahy nebo povahy obecného právního předpisu, zákonodárce v něm jen nově upravil, že stát hradí pouze skutečnou škodu, nikoliv ušlý zisk. Žalobkyně vyslovila názor, že jednotlivá jí specifikovaná usnesení vlády jsou organizačními opatřeními, jejichž cílem bylo řešit krizovou situaci. Taková usnesení zasahovala do práv a povinností osob fyzických i právnických, a z toho důvodu na ně dopadá odpovědnost za škodu dle § 36 krizového zákona. Všechna tato usnesení byla přijata podle § 5 a § 6 krizového zákona, protože vznikla státu odpovědnost za škodu způsobenou těmito opatřeními. Krizový zákon nerozlišuje krizová opatření „individuální povahy“ a krizová opatření s „povahou obecného právního předpisu“. Krizový zákon definuje krizové opatření pouze jednou, a to v jeho § 2 písm. c). Pokud tak v důsledku přijetí krizového opatření jakékoliv povahy vznikne škoda, je stát povinen ji nahradit. Žalovaná po citaci § 2 odst. 2 občanského zákoníku zdůraznila, že z vlastního smyslu slov neplyne jiný závěr, než že osobě dotčené krizovým opatřením náleží náhrada škody. Z důvodové zprávy krizového zákona nevyplývá, že by měl zákonodárce jasný úmysl, aby stát odpovídal pouze za škodu způsobenou krizovým opatřením individuální povahy. Žalobkyně si položila otázku, že pokud by stát nebyl odpovědný za všechna krizová opatření, proč vláda krizový zákon nejprve obcházela a opatření byla vydávána Ministerstvem zdravotnictví na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“).

16. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem soudu I. stupně, že jí v řízení nebyl ani tvrzen vznik škody nahraditelné podle § 36 odst. 1 krizového zákona, neboť předmětem náhrady není veškerá škoda, ale pouze škoda věcná, čímž je třeba rozumět škodu spočívající ve zničení, ztrátě či poškození movité nebo nemovité věci, a dále soudem I. stupně uvedené další škody. Je tomu tak proto, že věcná škoda zahrnuje skutečnou škodu, ušlý zisk, a nově i nemajetkovou újmu. Žalobkyní vznesený nárok tak představuje věcnou škodu. Ustanovení § 36 krizového zákona ve svém odstavci druhém hovoří o věcné škodě, v odstavci třetím o škodě na zdraví. Nelze tak souhlasit s tím, že z gramatického výkladu textu zákona vyplývá, že věcná škoda je definována pouze na škody soudem I. stupně uvedené. Odstavec první § 36 krizového zákona hovoří o „škodě“, nelze tak vycházet z definic ostatních zákonů, které soud I. stupně uvedl. Naopak, pokud by zákonodárce chtěl učinit výklad pojmu „škoda“, učinil by tak v krizovém zákoně, stejně jako tak učinil v soudem I. stupně odkazovaném zákoně č. 168/1999 Sb.
17. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek soudu I. stupně a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
18. Žalovaná k odvolání žalobkyně zopakovala svou argumentaci stran principu tzv. zvláštní oběti, na který navazuje předmětný § 36 krizového zákona, přičemž vyslovila přesvědčení o tom, že rozlišování povahy krizových opatření je z hlediska odpovědnosti státu za škodu dle § 36 krizového zákona klíčové. Pokud by účelem § 36 krizového zákona bylo založení odpovědnosti státu za ztráty vzniklé v důsledku těch krizových opatření, která mají povahu obecného právního předpisu, pak by princip tzv. zvláštní oběti postrádal smysl, neboť by v podstatě společnost hradila ztráty sama sobě, což je iracionální a ekonomicky neudržitelné. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil.
19. Při jednání odvolacího soudu konaném dne 14. 9. 2022 žalobkyně i žalovaná odkázaly na svá písemná podání v odvolacím řízení učiněná, ničeho dalšího již nevedly.
20. Rozsudkem ze dne 14. 9. 2022, č. j. 68 Co 219/2022-53, Městský soud v Praze (dále jen „MS“) jako soud odvolací potvrdil rozsudek soudu I. stupně ze dne 10. 3. 2022, č. j. 12 C 212/2021-29, a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od

právní moci rozsudku. Odvolací soud uvedl, že při odvolacím jednání konaném dne 14. 9. 2022 předestřel, že uvedenou problematikou se opakovaně zabýval se závěrem, že § 36 odst. 1 krizového zákona se vztahuje na náhradu škody vzniklou osobě, jež byla adresátem krizového opatření individuální povahy, a to při jeho faktickém provádění, přičemž neshledal důvod se od již vysloveného názoru odchýlit. Zároveň v této souvislosti citoval tři svá rozhodnutí, na která zcela odkázal. Za právě vysloveného názoru se tak již nezabýval tím, zda se v případě žalobkyně jednalo o nahraditelnou škodu či nikoliv/(ne)splnění podmínky soudem I. stupně označené ad 3)/.

21. Rozsudkem NS ze dne 31. 8. 2023, č. j. 30 Cdo 63/2023-71, byl rozsudek MS ze dne 14. 9. 2022, č. j. 68 Co 219/2022-53, zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení s tím, že dovolací soud shledal přípustnost dovolání stran obou nároků žalobkyně (blíže bod 21 odůvodnění) a shledal dovolání žalobkyně důvodným, neboť ze systematiky krizového zákona žádné omezení odpovědnosti státu na škodu způsobenou individuálně zaměřenými krizovými opatřeními neplyne, nelze dovodit, že by historický zákonodárce zamýšlel omezit povinnost státu k náhradě škody jen na individuálně zaměřená krizová opatření, za újmu způsobenou normativními akty s obecnou působností stát neodpovídá toliko v režimu zákona č. 82/1998 Sb., přičemž zákonodárci nic nebránilo, aby na sebe stát dobrovolně přijal povinnost k náhradě škody způsobené různou činností orgánů výkonu veřejné moci, včetně výkonu činnosti legislativní, jak se tomu stalo právě v § 36 odst. 1 krizového zákona, přičemž povinnost státu nahradit škodu způsobenou krizovým opatřením nastupuje ve chvíli, kdy nastanou takové účinky krizového opatření, které povedou ke vzniku škody, pročez nelze omezit odpovědnost státu jen na ta krizová opatření, která stát sám provede. Dovolací soud v této souvislosti uvedl, že v poměrech žalobkyně došlo vydáním krizových opatření k omezení či zákazu maloobchodního prodeje, čímž měl žalobkyni ujít zisk. Z povahy těchto opatření pak plyne, že jejich účinky nastaly okamžikem, který je v každém jednotlivém krizovém opatření uveden, od něj získala potenciál způsobit žalobkyni škodu, pročez tento okamžik je okamžikem provedení krizových opatření ve smyslu § 36 odst. 1 krizového zákona. Dovolací soud uzavřel, že jelikož se odvolací soud nezabýval otázkou vzniku škody na straně žalobkyně, nemohl se k této otázce vyjádřit.
22. Žalovaná v doplňujícím podání ze dne 4. 3. 2024 nejdříve zkonstatovala, že NS se ve svém rozhodnutí k otázce vzniku nahraditelné újmy ve smyslu § 36 krizového zákona nijak nevyjádřil, pročez zopakovala své přesvědčení o tom, že předpoklady vzniku nahraditelné škody a existence příčinné souvislosti nejsou naplněny.
23. K nahraditelné újmě v režimu krizového zákona uvedla, že pojem věcné škody není v krizovém zákoně definován a jasnou odpověď nedává ani dosavadní judikatura NS ve vztahu k § 36 krizového zákona, pročez při výkladu tohoto pojmu je třeba zohlednit několik interpretačních vodítek, zejména jazykový a historický výklad pojmu věcná škoda, jakožto i úmysl zákonodárce. Z legislativní historie přijímání krizového zákona je zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo odškodňovat pouze výjimečné případy škod vzniklých přímo při činnosti složek státu provádějících krizová opatření, při uložení poskytnutí věcných prostředků nebo při cvičeních realizovaných dle krizového zákona. Vládní návrh zákona obsahoval normy, které byly následně rozděleny do dvou právních předpisů, krizového zákona a zizs. Původní vládní návrh stanovoval výrazně užší (specifičtější) předpoklady náhrady škody, a to zejména tím, že podmínky odpovědnosti deklarované v § 54 odst. 1 návrhu byly dále zpřesněny (konkretizovány) jeho odst. 2. Původní znění návrhu krizového zákona lze tedy vykládat tak, že škoda se měla nahrazovat zásadně tehdy, pokud byla způsobena při konkrétní aktivní činnosti orgánů provádějících (realizujících) krizová opatření. Na základě komplexního pozměňovacího návrhu přijatého po projednání ve výboru pro obranu a bezpečnost byla původní osnova rozdělena na dva návrhy zákonů, jejichž znění (co do náhrady škody) odpovídá konečnému znění přijatých zákonů. Záměrem zákonodárce nebylo se koncepčně odchylovat od původní osnovy co do rozsahu režimu náhrady škody, tedy záměrem poslanců

nebylo koncepčně měnit režim náhrady škody oproti původnímu vládnímu návrhu, což vyplývá i z obdobného ustanovení § 30 zizs, ve kterém zůstal text odpovídající původní osnově. Přitom neexistuje žádný důvod pro rozlišení obou režimů náhrady škody. S ohledem na výše uvedenou provázanost právní úpravy krizového zákona a zizs je třeba zohlednit úpravu náhrady škody v zizs zakotvenou v jeho § 30 odst. 1, odst. 2. Obdobně jako § 36 krizového zákona pracuje i § 30 zizs s pojmem věcná škoda, přičemž definice pojmu věcná škoda není ani v jednom z těchto předpisů obsažena. Z jazykového a systematického výkladu pojmu věcná škoda dle § 30 zizs pak vyplývá, že smyslem a účelem tohoto ustanovení není nahradit veškeré druhy škod, ale pouze takové škody, které vznikly při činnosti složek integrovaného záchranného systému na zdraví osob a na věcech těchto osob. Pojem věcná škoda je tak třeba vykládat jako škodu vzniklou na věci movité či nemovité, přičemž zákonodárce nezamýšlel dát pojmu věcná škoda ve dvou právních předpisech rozdílný význam. Žalovaná připomněla, že ve stejném roce jako krizový zákon byl poslanecké sněmovně předložen i vládní návrh zákona č. 168/1999 Sb., který také používal stejný pojem věcná škoda, přičemž tento pojem vymezoval v § 6 odst. 2 písm. b), dle kterého se věcnými škodami rozumí škody vzniklé poškozením, zničením nebo ztrátou věci, jakož i škody vzniklé odcizením věci, pozbyla-li fyzická osoba schopnost ji opatrovat. Kromě toho tento zákon věcnou škodu odlišoval od ušlého zisku, když ušlý zisk byl upraven zvláště v § 6 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona. Pojem věcné škody je nutno interpretovat v kontextu již popsané legislativní historie, kdy tak jde o škodu utrpěnou při aktivní činnosti orgánů provádějících krizová opatření (cvičení) nebo při poskytnutí věcných prostředků, přičemž je tak představitelná jen škoda na věci, zejména v důsledku jejího fyzického zničení, poškození či znehodnocení, nikoli již hrazení následných škod či ušlého zisku. I ze samotného použití přívlastku „věcná“ škoda v § 36 krizového zákona je zjevné, že cílem zákonodárce bylo odchýlit se od obecného pojmu škody dle občanského zákoníku (tato by zahrnovala jakoukoliv ztrátu na majetku, včetně ušlého zisku), jinak by použití tohoto přívlastku bylo zcela nadbytečné. V občanském zákoníku je pojmu věcné škody nejbližší pojem škoda na věci, jímž se rozumí faktické zničení, poškození, znehodnocení nebo odcizení věci. Náhrada veškeré škody by se taktéž za pandemické situace zcela rozcházel se zásadou racionálního zákonodárce povinného pečovat o veřejné prostředky, neboť takto široce koncipovaná odpovědnost by vedla k neudržitelným důsledkům. Žalovaná k této otázce uzavřela, že žalobkyní uplatňovaná škoda ve formě ušlého zisku není nahraditelnou škodou dle § 36 krizového zákona, neboť předmětem náhrady není veškerá škoda, ale pouze škoda věcná, čímž je třeba rozumět škodu spočívající ve zničení, ztrátě či poškození at' už movité či nemovité věci, škoda spočívající v omezení vlastnického nebo užívacího práva, v poskytnutí věcného prostředku, ve vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní výpomoci, případně újma na zdraví.

24. K otázce příčinné souvislosti mezi krizovými opatřeními vyjmenovanými v žalobě a ušlým ziskem uvedla, že se primárně jedná o otázku skutkovou, přičemž v případě, že existuje ve vztahu ke škodě několik relevantních příčin, je třeba zjistit a vyhodnotit jejich vliv a gradaci ve vztahu k následku (škodě), přičemž poškozený musí prokázat, že je předmětná škoda důsledkem škodní události, a to za současného prokázání, že by škoda nebyla nastala bez této příčiny. V poměrech projednávané věci žalovaná namítla, že žalobkyně existenci příčinné souvislosti mezi tvrzenou újmou a přijetím jednotlivých krizových opatření nejen že dostatečně neprokazovala, ale ani netvrdila, neunesla tak své břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Žalobkyně v porovnání jí sledovaných období vychází pouze z premisy, že by dosáhla stejného ekonomického úspěchu a obratu, pokud by nedošlo k přijetí krizových opatření, týkajících se přímo činnosti žalobkyně, žalobkyně však zcela pomíjí zhoršující se pandemickou situaci, rozhodování spotřebitelů v takové situaci, jejich přirozený strach a změnu životních, osobních či okamžitých preferencí v důsledku podstatně zhoršeného vývoje pandemie a smrtelných následků, které vyvolala. Je přitom nepochybné, že pandemická situace v období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byla zcela odlišná od pandemické situace v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021. Žalovaná vyslovila přesvědčení o tom, že rozhodování cílových zákazníků žalobkyně více ovlivňovala špatná pandemická situace a s ní spojená zdravotní rizika než krizová

opatření, kterých se dovolává žalobkyně. V době od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byl počet nakažených i hospitalizovaných podstatně nižší než v době od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 a rovněž byl nesrovnatelný počet úmrtí souvisejících s onemocněním Covid 19. Žalobkyní nabízené služby by tak nebyly poptávány ve větším rozsahu bez ohledu na to, zda je krizová opatření zakazovala či omezovala. Příčinou tvrzené škody žalobkyně tak nebyla krizová opatření uvedená v žalobě, která postihla podnikání žalobkyně i jiných provozovatelů. Její podnikání by logicky ovlivnila i zhoršující se situace vztahující se k onemocnění Covid-19 a s tím spojené chování lidí. Argumentace žalobkyně není blíže podpořena věrohodnými analýzami a případně odbornými posudky, které by uvedené faktory analyzovaly. Žalobkyně tak neprokazuje své tvrzení, že by v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 došlo ke snížení zisku pouze o 13,068 %, tak jako v období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020, resp. že by spotřebitelská poptávka po jejích službách nebyla více ovlivněna chováním lidí s ohledem na nepříznivý vývoj pandemické situace. Žalobkyně svůj nárok odvíjí toliko od předpokládaného zisku, ovšem dosažení takového zisku považuje žalovaná, s ohledem na velmi špatnou pandemickou situaci více ovlivňující chování celé společnosti, za utopické. Žalobkyně simuluje podmínky poptávky bez ohledu na přirozená omezení spojená se zvyšujícím se strachem z nemoci, ze zahlcení kapacity nemocnic a z nárůstu počtu zemřelých. Žalovaná vyslovila přesvědčení o tom, že krizová opatření přispěla ke zmírnění ekonomických škod vzniklých v důsledku pandemie, než kdyby stát nechal šíření pandemie koronaviru volný průběh, neboť s rostoucím počtem nakažených a s tím, jak se dostávají do nemocnic, lidé mnohem méně utrácejí, nezvládnutá pandemie tak posléze vede k řadě negativních ekonomických důsledků včetně snížení poptávky; i kdyby stát v souvislosti s pandemií nemoci Covid 19 nepřijal žádná krizová opatření a lidem restriktivně nic nezakázal, ekonomické škody by tak byly přinejmenším srovnatelné. Přijatá krizová opatření byla vydána rovněž ve prospěch žalobkyně, pokud by tak nárok žalobkyně existoval, byl by prospěch žalobkyně na něj započitatelný. Žalovaná rovněž namítla, že žalobkyně neprokazuje, zda plnila svoji prevenční povinnost, tedy zda se pokusila předejít škodě, když jen uváděla, že měla snahu o zřízení tzv. e-shopu či případného rozvozu, toto tvrzení však neprokazuje.

25. K nákladům spojeným s právním zastoupením žalobkyně v souvislosti s vypracováním žádosti o poskytnutí náhrady škody ve výši 39 000 Kč žalovaná namítla, že předběžné projednání nároku žalovanou není správním řízením, je na něj tak třeba pohlížet obdobně jako na proces předběžného projednání podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb., které má neformální povahu, jedná se o akceptaci či odmítnutí nároku, jehož uplatnění má neformální charakter a nejedná se tak o úkon právní pomoci. Krizový zákon představuje speciální úpravu jak vůči úpravě obecné, tak vůči zákonu č. 82/1998 Sb. Byť krizový zákon neřeší předběžné projednání nároku žalovanou, je třeba analogicky aplikovat § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb., dle něhož poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu.
26. K žalobkyní požadovaným úrokům z prodlení žalovaná namítla, že tyto jsou požadovány s odkazem na § 1958 odst. 2 občanského zákoníku již ode dne 11. 4. 2021, tedy ode dne následujícího od uplatnění nároku u příslušného orgánu krizového řízení, nicméně tento způsob stanovení úroků z prodlení neodpovídá tomu, že uplatnění nároku u soudu musí předcházet uplatnění u orgánu krizového řízení. Vzhledem k tomu, že krizový zákon k této otázce žádné pravidlo neobsahuje, je i v tomto případě namístě postupovat analogicky podle zákona č. 82/1998 Sb., přičemž judikatura dovodila, že poškozený má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok uplatnil postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. Teprve marným uplynutím této lhůty se ocitá stát jakožto dlužník z odpovědnostního vztahu v prodlení.
27. Žalovaná opětovně navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil.

28. K doplňujícímu podání žalované žalobkyně vyslovila nesouhlas s právním názorem žalované, že nahraditelnou škodou dle krizového zákona je pouze věcná škoda, čímž je třeba rozumět škodu spočívající ve zničení, ztrátě či poškození věci, ať už movité nebo nemovité, dále škoda spočívající v omezení vlastnického nebo uživatelského práva, poskytnutí věcného prostředku, vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní výpomoci, neboť § 36 odst. 1 krizového zákona uvádí, že stát je povinen nahradit škodu, kterou nijak dále nespecifikuje, protože je nutné vycházet z obecné úpravy, tj. z občanského zákoníku, která se uplatní podřízeně. Náhrada věcné škody je krizovým zákonem řešena až v odstavci druhém předmětného ustanovení, jenž tedy upravuje podmínky náhrady věcné škody, tj. škody způsobené na majetku poškozeného, odstavec třetí pak řeší náhradu újmy na zdraví. Žalobkyně vyslovila přesvědčení o tom, že není rozhodné, co bylo úmyslem zákonodárce, jaké byly legislativní návrhy, rozhodné je, jaké je současné znění krizového zákona (jeho § 36), o které žalobkyně opírá svůj nárok. Rozsah náhrady škody není předmětným ustanovením nijak omezen.
29. K námitce žalované stran absence příčinné souvislosti žalobkyně připomněla, že se její žaloba týká druhé a třetí vlny pandemie, tedy období od 28. října 2020 do 28. února 2021. Při první vlně nebyl maloobchod výrazně omezen, a přesto žalobkyně měla nižší obrát než před rokem, tj. v roce 2019, k citelnému omezení provozu žalobkyně došlo až při druhé vlně a třetí vlně, protože je žalobkyně schopna, a to i vzhledem ke své povinnosti vést elektronickou evidenci tržeb, zjistit stav, který by nastal, pokud by nebylo provedeno krizové opatření/krizová opatření, ovšem při existující krizové situaci. Pokud by uvedená krizová opatření nebyla přijata, nedošlo by na straně žalobkyně k poklesu tržeb oproti období při první vlně, kdy se rovněž jednalo o nouzový stav, při kterém byl podstatně omezen výkon některých práv. S námitkou žalované stran odlišnosti pandemické situace v období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 žalobkyně nesouhlasila, neboť předmětem podnikání žalobkyně je maloobchod, tj. prodej potravin, drogerie a jiných nezbytných výrobků ke každodenní spotřebě, nejedná se tak o předmět podnikání, který by zákazníci mohli po dobu pandemie omezit či přímo zrušit. První uvedené období přitom bylo obdobím zcela nové situace, pro každého překvapivé. V tomto období se spíše lidé obávali o své zdraví, což mělo vliv na jejich spotřebitelské chování. Druhé období, které je předmětem žaloby, již bylo pro spotřebitele známé, spíše si zvykli na jednotlivá omezení a tím přizpůsobili své spotřebitelské chování. Pokud by však byla pravda, co žalovaná uvedla, tedy že rozhodování cílových zákazníků žalobkyně ovlivňovala více špatná pandemická situace a s ní spojená zdravotní rizika než krizová opatření, kterých se dovolává žalobkyně, byla by přijatá krizová opatření zcela zbytečná, a stát tak nemusel omezovat podnikatelskou činnost žalobkyně, a tedy odpovídat za škodu, která žalobkyni vznikla. V daném případě je nutné srovnat stav, jaký skutečně byl v žalovaném období, se stavem, jaký by hypoteticky byl, pokud by ke krizovému opatření nedošlo. Proto žalobkyně srovnává žalované období s obdobím, ve kterém byl vyhlášen nouzový stav, a tedy došlo ke změně chování spotřebitelů, avšak nebyla omezena otevírací doba žalobkyně. Žalobkyně dále uvedla, že pokud žalovaná tvrdí, že přijatá krizová opatření ve svém důsledku přispěla ke zmírnění ekonomických škod vzniklých v důsledku celosvětové pandemie, než kdyby stát nechal šíření pandemie koronaviru volný průběh, jedná se o pouhé ničím neprokazované tvrzení, nicméně právě přijetím krizových opatření došlo ke zpomalení nákazy, s čímž je spojeno její prodloužení a tím i zvýšení škod (ztrát) pro osoby, které byly v důsledku probíhající pandemie omezeny ve své podnikatelské činnosti. Nadto proti právu na náhradu škody dle krizového zákona nelze namítnout, že krizové opatření bylo správné, nebo že bylo nezbytné, a že jeho provedením se zabránilo vzniku mnohem větších škod. Dále uvedla, že krizová opatření neměla na počet nadúmrtí vliv. Žalobkyně konečně odkázala na jí specifikované rozhodnutí NS a ÚS (když tak zjevně poukazovala na to, že měla zajištěny předpoklady pro tzv. pravidelný běh věcí, tedy byla nejen ochotna, ale i schopna v předmětných prostorách svou podnikatelskou činnost provozovat, přičemž nelze odmítnout náhradu ušlého zisku za uzavření provozovny jen z důvodu, že by

neprokázala, kdo by jinak v konkrétní den do provozovny přišel a jakou by tam udělal útratu – poznámka odvolacího soudu).

30. K námitce žalované stran požadovaných úroků z prodlení žalobkyně uvedla, že před podáním žaloby vyzvala žalovanou k náhradě škody, přičemž zesplatnění pohledávky opírá o § 1958 odst. 2 občanského zákoníku, a to právě proto, že krizový zákon se touto otázkou nezabývá.
31. K argumentaci žalované stran nutnosti analogického užití zákona č. 82/1998 Sb. ve vztahu k jí vynaloženým nákladům na právní zastoupení, které vznikly v souvislosti s uplatněním nároku u žalované, se žalobkyně nevyjádřila.
32. Žalobkyně opětovně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
33. Při jednání odvolacího soudu konaném dne 27. 3. 2024 žalobkyně i žalovaná odkázaly na svá písemná podání v odvolacím řízení učiněná, ničeho dalšího již neuvedly.
34. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a po nařízení odvolacího jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.), za situace závazného právního názoru NS vysloveného v jeho kasačním rozhodnutí vydaném v této věci (srov. shora) stran existence odpovědnostního titulu spočívajícímu ve vydaných krizových opatřeních, dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné, když se shodl se soudem I. stupně na jeho závěru, že žalobkyní nárokováná náhrada ušlého zisku nemá oporu v § 36 krizového zákona.
35. Odvolací soud uvádí, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění, přičemž správně vycházel i z nesporných tvrzení účastnic a věc správně právně posoudil, když daný případ posuzoval pohledem § 36 odst. 1, odst. 2 krizového zákona, nikoliv pohledem zákona č. 82/1998 Sb. či občanského zákoníku, tedy když aplikoval speciální právní úpravu.
36. Odvolací soud opětovně stran žalobkyní namítané procesní vady spočívající v tom, že soud I. stupně pominul žalobkyní navrhovaný důkaz dopisem současného ministra vnitra, uvádí, že by tento důkaz nemohl ničeho změnit na správném právním výkladu § 36 krizového zákona ze strany soudu I. stupně, tedy, že na daný skutkový stav nemůže být aplikován, a to za situace, když žalobkyně nárokuje náhradu ušlého zisku, přičemž její nárok na náhradu skutečné škody spočívající v jí vynaložených nákladech na právní zastoupení při uplatnění nároku u žalované, kopíruje osud jejího stěžejního nároku na náhradu ušlého zisku (jinými slovy důvodností nároku na náhradu skutečné škody a s tím související obranou argumentací žalované by mělo smyslu se zabývat jen v případě, pokud by její nárok na náhradu ušlého zisku byl alespoň co do základu shledán po právu).
37. Odvolací soud se za situace, kdy jeden ze dvou důvodů, pro něž nebylo žalobní žádání shledáno soudem I. stupně po právu, byl závazně vyřešen NS (viz výše), zabýval druhým důvodem, a to existencí nahraditelné újmy dle § 36 krizového zákona. Odvolací soud se shodl se soudem I. stupně na jeho výkladu, jaké újmy lze podle krizového zákona nahradit (blíže bod 35 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně). Odvolací soud má za to, že jednotlivé odstavce § 36 krizového zákona je nutno při posouzení, jakou škodu lze dle krizového zákona nahradit, vyložit ve vzájemné souvislosti a nelze si vystačit jen s odstavcem prvním uvedeného ustanovení, z něhož by se mělo podávat, že stát je povinen nahradit veškerou způsobenou škodu. Za takové situace bylo namísto vyložit pojem věcné škody, přičemž soud I. stupně správně při výkladu věcné škody (odvolací soud přiměřeně poukazuje na usnesení ÚS ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2678/21, jakkoliv bylo již NS postaveno najisto, že § 36 krizového zákona představuje náhradu

škody způsobenou přímými důsledky „právního předpisu“), když si nelze vystačit jen s jazykovým výkladem (argumentaci žalobkyně, že není rozhodné, co bylo úmyslem zákonodárce, jaké byly legislativní návrhy, že rozhodné je jen současné znění krizového zákona, tak odvolací soud neshledává přílehavou, když znění platné právní úpravy je nutno vysvětlit právě i v historickém kontextu jejího přijímání), vyšel i z historického výkladu, když v obdobné době byl zákonodárci předložen zákon č. 168/1999 Sb. (zákonodárcem schválen 13. 7. 1999, krizový zákon schválen 28. 6. 2000, stejně tak i zizs, jenž rovněž pracuje s pojmem věcné škody), jenž ve znění účinném do 30. 4. 2004 ve svém § 6 odst. 2 písm. b) přesně definoval pojem věcné škody jako škody vzniklé poškozením, zničením, ztrátou a odcizením věci a jasně tuto škodu odlišoval od ušlého zisku, když jeho náhradu samostatně upravil ve svém § 6 odst. 2 písm. c), tedy do pojmu věcná škoda ušlý zisk nezahrnoval. Historickou vůlí zákonodárce (za situace poměrně ojedinělého, jakkoliv ne bezvýjimečného, zakotvení náhrady škody způsobené účinkem „právního předpisu“) tak nebyla náhrada škody spočívající v náhradě ušlého zisku. Dovětkem lze pak poukázat i na pozdější vůlí zákonodárce, tedy později přijatou speciální úpravu, a to zákon č. 94/2021 Sb., jenž s náhradou ušlého zisku rovněž nepočítá (§ 9, odst. 1, odst. 2).

38. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně jak ve výroku o věci samé, tak i v akcesorickém výroku o náhradě nákladů řízení podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, aniž se již zabýval výší požadovaného nároku na náhradu ušlého zisku a třetím atributem odpovědnostního vztahu, a to existencí příčinné souvislosti (a aniž by shledával důvod se vyjadřovat k argumentaci účastnic v tomto směru) mezi existujícím odpovědnostním titulem, resp. odpovědnostními tituly a tvrzenou škodou a souvisejícími již soudem I. stupně naznačenými otázkami (blíže bod 40 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně).
39. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl ve výroku II podle §§ 224 odst. 1, 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. V řízení před odvolacím soudem byla zcela úspěšná žalovaná a přísluší jí tak na nákladech řízení částka 1 200 Kč představující čtyři režijní paušály dle § 1 odst. 3 písm. a), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (vyjádření k odvolání, 2x účast na jednání před odvolacím soudem, doplňující vyjádření k odvolání) ve výši 300 Kč za úkon dle § 2 odst. 3 cit. vyhlášky.
40. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí, a to v části, v níž došlo k potvrzení rozsudku soudu I. stupně stran nároku na zaplacení částky 1 100 123 Kč s příslušenstvím, **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti tomuto rozhodnutí, a to v části, v níž došlo k potvrzení rozsudku soudu I. stupně stran nároku na zaplacení částky 39 000 Kč s příslušenstvím (dle odvolacího soudu se již neuplatní rozbor NS učiněný v bodě 21 jeho kasačního rozhodnutí) není dovolání přípustné /ust. § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř./ . Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení není dovolání přípustné /ust. § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./ .

Praha 27. března 2024

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu